

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708764659872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

som Kvinden sjældent lærer at kende førend det er for sent, men som vi Mænd kender, undskylder og forsvarer, fordi vi kender, undskylder og forsvarer os selv. Mon Digteren er ærlig, naar han skildrer sig selv? Hvornaar tør han – være sig paa Scenen eller i en Bog – give sig selv som den, han er? Og hvornaar er han sanddru, naar han fremstiller Kvinden? Han idealiserer hende i de fleste Tilfælde. Og i de Tilfælde, hvor han ikke idealiserer hende, overvælder han hende gerne med Bebrejdelser, fordi han selv har gjort hende til, hvad hun er.

Den unge Mand sad og tænkte over dette Skuespil, erkendende deri et Afsnit af en interessant men syg Tid, som han selv tilhørte. Rampens illuderende Lys laa over det – men han kendte det godt nok, til ikke at tage fejl deraf. Saa gik Tæppet ned. Han sad endnu et Øjeblik og ventede. Det syntes ham, at Tæppet om lidt maatte gaa op igen, og et nyt Stykke, Fortsættelsen, begynde.

Bag ham blev der sagt:

Ja nu er vi færdige – nu kan vi gaa! –

Han saa' sig om. En Bekendt fra tidligere Tid, Ove Overgaard, stod og lo ham ind i Ansigtet:

Jeg syntes Skam nok, at det var Dig, Henrik Gerhard! Velkommen hjem!

Tak! sagde Henrik Gerhard.

Ove Overgaard vedblev: Det var svært, saa Du var urolig før. Det var nemlig *mig*, som hyssede ad Dig! –

Tak! svarede Gerhard smilende. Jeg skal gøre Gengæld ved Lejlighed! –

Han gik ud i Garderoben. De to Damer havde lige faaet Tøjet paa. Han saa', at de omtrent var af samme Højde; den yngre maaske den slankeste. Det slog ham, idet han betragtede dem, hvorledes to Damer kan «klæde» hinanden, og at saadanne ofte vælger hinandens Selskab – undertiden maaske helt ubevidst.

Den yngre, Frøken Kirchhoff, hæggede sit Slag og spurgte:

Har De moret Dem? –

Jeg synes, at sidste Akt var meget interessant! svarede han.

Virkelig? Vi synes nu bedst om de to første Akter .....! Og hun vendte sig imod sin Veninde og sagde præsenterende: Fru Funch! ... Ja, jeg har jo allerede sagt Dig, kære Anna, at det er